

La frenada autonòmica

El govern ajorna transferències mentre l'oposició busca erosionar-lo

El procés autonòmic no va tan de pressa com Tomás de la Cuadra va prometre / Arzu

Julià GARCIA CANDAU

A finals de l'any passat el ministre d'Administració Territorial, Tomás de la Cuadra, afirmava en un seminari per a periodistes celebrat al Parador Nacional de Segòvia que al gener estaria pràcticament enllestit el procés autonòmic. A finals de maig, el ministre de Sanitat, Ernest Lluch, acaba de fer públic davant la Comissió de Política Social del Congrés dels Diputats que les transferències de l'Insalud a les comunitats d'Euskadi, Galícia, València i Canàries es produiran dins de l'actual legislatura. És a dir, incomplida la promesa de Tomás de la Cuadra, Lluch col·loca les transferències sanitàries a les quatre comunitats que, junt a les de Catalunya i Andalusia, tenen dret a assolir-les instantàniament quasi per a les calendes gregues. L'aspecte més aclaridor de l'actual procés autonòmic, segons Lluch, és el fet que, després de l'última conversa a la Moncloa entre el president del govern, Felipe Gon-

zález, i el lehendakari basc, Carlos Garaikoetxea, s'han donat passos fermes per tal que les competències sanitàries passen a Euskadi en un termini no massa llunyà. És a dir que seguim com en tantes altres coses, sense fixar dates.

Tampoc no hi ha previst immediatament, llevat d'alguna sorpresa, el procés legislatiu perquè les cambres aproven la Llei del Percentatge, mitjançant la qual les comunitats han de rebre una part dels tributs no cedibles per part l'estat. Les xifres assignades a cada comunitat sí que han estat establides. De la mateixa manera que respecte a la distribució del Fons de Compensació Territorial es va fer pública l'oposició decidida del conseller Segundo Bru, el qual uní les pròpies protestes a bascos i catalans que la consideraren inadequada, d'acord amb la llei que regeix el repartiment (la LOFCA), pel que fa al percentatge no s'han produït discrepàncies públiques. Clar que l'actitud de Bru va ser coneguda a través dels parlamentaris bascos.

El procés autonòmic va ser frenat al començament d'any. A tal fi, el govern comptà amb el suport tàcit de la dreta conservadora, però els darrers esdeveniments han trencat la possibilitat de formar bloc al Parlament. La Llei de Bases del Règim Local pot ser la nova escaramussa que produeixi l'insòlit espectacle de veure votar junts Carrillo i Fraga amb bascos i catalans. Dins del Grup Popular hi ha una línia favorable a la reinstitucionalització de les comarques a Catalunya. Per a la resta de les comunitats es pensa que és lògic protegir les diputacions provincials.

La dreta conservadora, malgrat la desfeta sofrida a Catalunya, ha optat per una postura de suavització de relacions amb la Generalitat. Però si, com recordava algú fa uns dies al bar de les Corts, Companys, el 1934, no es refià de les afalagades de Largo Caballero, Pujol no hauria de caure en la temptació d'enllepolir-se amb les manyagues de Fraga. En definitiva, allò que ara busca la dreta és l'erosió del govern, a qualsevol preu i

des de qualsevol estratègia. El PSOE, ara per ara, ni s'inquieta davant els atacs aliancistes, perquè li consta que no ofereixen cap alternativa de poder.

La dreta conservadora segueix dividida i, fins i tot, en els darrers temps, hi ha maniobres d'encaixament i abatiment contra Fraga, que, tot cal dir-ho, les resisteix impàvid i absolutament senyor d'ell mateix. La crisi amb el Partit Demòcrata Popular no s'ha tancat. Els demòcrata-cristians són conscients del seu escàs poder de cara a les urnes, però Oscar Alzaga comença a encoratjar-se. En la conferència que pronuncià la setmana passada al Club Siglo XXI va enviar a Fraga dues directes sibil·lines. Repetí que defensen Espanya de cara a la integració en el Mercat Comú els set països que compten amb demòcrata-cristians al govern i, en canvi, hi ha dificultats amb França governada per socialistes i amb el Regne Unit, que, com se sap, té la conservadora Thatcher al front.

L'altre toc per al conservador —com la Thatcher— Fraga consistí a apuntar unes frases doctrinàries sobre la qüestió del liderat. No va dir que Fraga no és l'home idoni per a dirigir la dreta, però tampoc no va afirmar tot el contrari, i deixà en l'aire la possibilitat de reflexionar sobre el tema. Es diu per Madrid que el millot antidot que hi ha per a combatre la desil·lusió produïda pels socialistes és parar atenció a les paraules de la dreta.

I mentrestant, malgrat el teló de fons de la Banca Catalana, Miquel Roca segueix ferm en el desig de recompondre el centre perdut, és a dir de ressuscitar la UCD, idea que produeix al·lèrgia en l'ex-president Suárez. Roca ha fixat la seua pròxima estratègia en el test electoral gallec. I ha lligat amb Eulogio Gómez Franqueira, encara al grup parlamentari centrista, que continua sent considerat una peça bàsica a Galícia. Aquest partit de tall federalista que pretén Roca no té cap inconvenient més, *a priori*, que el pacte apressat amb vells i coneguts cacics. Roca haurà de sospesar molt les seues aliances, perquè pot ser que l'eròtica del poder el porte a llits on jauen malalties inconfessables. Podria passar que transmetés infeccions innecessàries a Convergència, que prou en té ja amb els virus de la querella.